

Tribina *Decentralizacija* *kulturnih politika: francusko iskustvo*

UDK: 351.85(44)(047)

U suorganizaciji Instituta za javnu upravu i Prokulture – opservatorija kulturnih politika iz Splita održana je 8. veljače 2016. tribina *Decentralizacija kulturnih politika: francusko iskustvo*.

Uvodno izlaganje podnijela je dr. sc. Nansi Ivanišević, bivša ministrica prosvjete i športa RH (1999.) te savjetnica gradonačelnika Grada Splita za kulturu i obrazovanje (2009.). S obzirom na bogato praktično, ali i teorijsko znanje i iskustvo u području kulturne politike, izlagačica je održala vrlo zanimljivu prezentaciju na temu oblikovanja i implementacije kulturne politike, s naglaskom na komparaciji Francuske i Hrvatske. Nakon objašnjenja samog pojma kulture i kulturne politike, dr. sc. N. Ivanišević istaknula je da se na primjeru ove javne politike posebno vidi važnost uređenog partnerstva i komunikacije javnoga, civilnog i privatnog sektora te uvažavanja temeljnog načela pri provođenju i pripremi zakona – vodstva i partnerstva. Značajka je kulturne politike njezina isprepletenost s drugim posebnim javnim politikama, napose s obrazovnom i znanstvenom politikom, politikom sporta itd. Jedno od najvažnijeg, kao i u svakoj drugoj posebnoj javnoj politici, jest postojanje jasne vizije i strategije koja se ostvaruje konsenzusom i ne ovisi, u bitnome, o ideološkim pozicijama opcije na vlasti. To je jedna od početnih razlika između francuskog i hrvatskog slučaja jer u Hrvatskoj takva vizija i strategija ne postoje.

Francuski slučaj pokazuje važnost konsenzusnog oblikovanja kulturne politike na središnjoj državnoj razini te implementacije koje se osigurava kroz koordinirano djelovanje dekoncentriranih državnih tijela. Uloga je države usklađivanje pojedinih politika na lokalnoj razini. U Francuskoj Ministarstvo kulture osigurava koordinaciju i u stalnoj je suradnji s dekoncentriranim upravnim tijelima, regijama, departmanima, lokalnim jedinicama te ostalim ministarstvima. Dekoncentrirana tijela prate i nadziru

funkcionalno, financijski i programski rad lokalnih jedinica, što omogućava uklapanje u širu nacionalnu zajednicu. Premda lokalna tijela imaju svoju autonomiju, s obzirom na prethodnu usklađenost ciljeva i prioriteta, kao i stalnu komunikaciju, do većih kontradiktornosti u pravilu ne dolazi, što nažalost nije slučaj u Hrvatskoj.

Nadalje, jedna od najbitnijih pojedinačnih kulturnih politika u Francuskoj je kulturno i umjetničko obrazovanje, koja u Hrvatskoj, zbog disperzije između resora i manjka povezanosti, uopće ne postoji. Hrvatsku kulturnu politiku obilježava prevelika fragmentiranost i nepovezanost pojedinih razina vlasti, kao i pojedinih organizacija na istom teritorijalnom stupnju. Tako lokalne jedinice donose svoje strateške dokumente i turističke planove zasebno, bez koordinacije i suradnje s ostalim, čak i susjednim gradovima ili općinama. Međutim, čini se da to nije specifičnost kulturne politike, već boljka upravljanja u Hrvatskoj općenito.

U raspravi koja je uslijedila nakon izlaganja sudionici su detaljnije raspravljali o pojedinim pitanjima istaknutim tijekom izlaganja i komentirali ih, posebno u pogledu komunikacije između pojedinih upravnih tijela, nepoštovanja zakonskih normi te mogućnostima preslikavanja francuskog modela u Hrvatsku.

Petra Đurman*

---

* Petra Đurman, asistentica na Katedri za upravnu znanost Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (assistant at the Chair of Administrative Science, Faculty of Law, University of Zagreb, e-mail: pdjurman@pravo.hr)